

Archiv obce Holubín

1937 – 1938

Inventář

Číslo EL NAD: 779
Evidenční číslo pomůcky: 185

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Archiválie vytvořené přímo obecní samosprávou v Holubíně se nedochovaly žádné. Uváděný archivní soubor tvoří písemnosti osady v Dolním Kramolíně, vsi, která byla místní osadou obce Holubín. Přestože se Dolní Kramolín po roce 1850 stal samostatným subjektem, dochovaný materiál patřící do působnosti obecní samosprávy v Holubíně, vznikl v letech 1937 – 1938. Před rokem 1861 ztratila obec Dolní Kramolín svoji samostatnost a stala se součástí obce Pístov. Do konce roku 1905 náležely pod obecní samosprávu v Pístově místní osady Dolní Kramolín, Holubín, Chotěnov a Martinov. Od roku 1906 se od obecní samosprávy v Pístově oddělila obec Holubín, jejíž místní osadou se stala ves Dolní Kramolín.

Přestože Dolní Kramolín náležel pod samosprávu v Holubíně, spravovalo obec tzv. místní vedení. Tato osadní samospráva vedla obecní kroniku, která je právě jedinou dochovanou archiválií tvořící archivní soubor AO Holubín.

Název vsi Dolní Kramolín, ležící 7 kilometrů severně od města Planá, patrně vychází z vlastního jména Kramola, odvozeného od staročeského kramol(a) „hádka, svár“. Další, česká pojmenování pro ves znějí Kramolin, Dolní Kramlín, německá Unter Gramling, lidově Krämlin, Kremling a latinská Cramolim, Cramosin, Cramolin, Chramling.

První písemná zmínka o Dolním Kramolínu pochází z roku 1228, kdy ves získali tepelští premonstráti darem od krále Přemysla Otakara I. Na počátku 14. století se vsi zmocnil

loupeživý rytíř Arkleb z Tisové a teprve po intervenci královského vojska se ves vrátila do majetku kláštera v Teplé. V roce 1410 je mezi dlužníky tepelského kláštera jmenován Hynek z Fojcperka na Kramolíně, který ves zřejmě obdržel jako zástavu. Dolní Kramolín poté pravděpodobně představoval častěji zastavovaný klášterní majetek, než jej v období mezi léty 1530 – 1535 udělil panovník Ferdinand I. v léno Hanušovi Pluhovi z Rabštejna. Dolní Kramolín se stal součástí panství Bečov. Po Hanušově smrti zdědil rozsáhlý majetek jeho synovec Kašpar Pluh z Rabštejna. Po povstání stavů proti Ferdinandovi I. v roce 1547 Kašpar uprchl ze země a o majetek přišel. Ves Dolní Kramolín se tak dostala zpět pod správu tepelského kláštera. V klášterním majetku zůstal Dolní Kramolín do konce patrimoniální správy v roce 1850. Po ustavení obecní samosprávy náležela ves územně pod panství Teplá.

Od roku 1850 vystupovala ves jako samostatná správní jednotka, do roku 1861 se sloučila s Pístovem. Od roku 1906 tvořila osadu obce Holubín. Tento stav setrval do roku 1945.

Počínaje rokem 1850 patřil Dolní Kramolín pod Krajský úřad v Chebu a do nově vzniklého okresního hejtmanství v Plané. Se vznikem politických okresů v roce 1850 vznikly také okresy soudní. Obec se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Teplá. Při reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Teplá, jehož součástí byla také obec Dolní Kramolín. Do roku 1862 náležel Dolní Kramolín pod již zmiňovaný Krajský úřad v Chebu. Od roku 1868 patřila ves k okresnímu hejtmanství v Teplé, od 1. října 1902 k okresnímu hejtmanství v Mariánských Lázních. Dne 1. května 1888 vznikl soudní okres Mariánské Lázně a Dolní Kramolín (již jako místní osada obce Pístov) se stal jeho součástí, kde zůstal do rušení soudních okresů v roce 1949. Po připojení k německé „Třetí říši“ obec spravoval tzv. Landrát v Mariánských Lázních.

Územní kompetence obecního úřadu se vztahovaly na katastr obce Holubín a místní osady Dolní Kramolín.

Archivní soubor AO Holubín je zastoupen kronikou místní osady Dolní Kramolín. Samotná kniha vznikla v období mezi lety 1937 – 1938, avšak vzhledem k tomu, že pisatel zvolil retrospektivní způsob psaní záznamů, výtěžnost informací a historických dat je mnohem vyšší. Poněkud problematičtěji působí okolnost, že veškeré záznamy se týkají výhradně vsi Dolní Kramolín, přičemž jejich výběr je poněkud jednostranný. Zaměřuje se totiž především na obecnou historii lokality a důsledně se vyhýbá politické oblasti. Poněvadž je kniha jediným zachovaným a dostupným zdrojem využitelných informací, nelze jí upřít cenný přínos z hlediska využitelnosti. Nicméně je potřeba brát v potaz skutečnost, že uváděná retrospektivita, uplatněná při psaní záznamů, zásadně snižuje hodnověrnost získaných informací.

Na základě údajů v osadní kronice se podařilo alespoň částečně rekonstruovat osoby, které stály v čele osady Dolní Kramolín. K tomuto faktu lze zmínit zajímavý postřeh, totiž že osada Dolní Kramolín byla větší a lidnatější než samosprávně nadřízená obec Holubín. Zřejmě z toho důvodu existovalo v obci tzv. osadní vedení.

představený osady/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Karl Zeidler	?	1906
Engelbert Hohler	1906	1912
Anton Sicka	1912	1930
Martin Böhm	1930	1938
Engelbert Schreibvogel	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Vzhledem k absenci dřívější evidence archivního materiálu, běžně zohledněné na kartě JAF, nelze vypátrat, jakým způsobem se archivní soubor AO Holubín (respektive Dolní Kramolín) ocitl v péči Státního okresního archivu v Tachově.

V době vzniku osadní kroniky patřila ves Dolní Kramolín pod správu obce Holubín. Tento stav setrval plynule do roku 1960, kdy obec Holubín po provedené územní reformě zanikla a sloučila se s Chodovou Planou. Navíc do roku 1960 spravoval MNV Holubín Okresní národní výbor Mariánské Lázně a po jeho zániku v témže roce obec nově přešla do správy ONV Tachov. Je tedy možné předpokládat, že na ztrátě, popřípadě zničení archivního materiálu obce Holubín (Dolní Kramolín) se podepsaly četné politické a územní změny.

Pátrání v evidenci archivních souborů AO Holubín, MNV Holubín a MNV Chodová Planá nepřineslo žádné informace. Negativní je také průzkum soupisu kronik okresu Tachov, uložených v okresním archivu v roce 1978.

Je tedy pravděpodobné, že osadní kronika obce Dolní Kramolín se do okresního dostala mimo běžnou archivní evidenci s některou z provedených skartací na MNV Chodová Planá, aniž by o tom byl proveden příslušný záznam v předávacím protokolu.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Holubín pochází z let 1937 – 1938. Jedná se o kroniku místní osady Dolní Kramolín o celkové metrži 0,04 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti I. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

Ke vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Využitelnost archivního souboru AO Holubín je soustředěna pouze v jedné dochované archiválii, obecní kronice, správně osadní kronice vsi Dolní Kramolín. Přestože kniha je zaměřena výlučně na popis osady Dolní Kramolín, lze ji považovat za přínos rovněž pro obecní historii obce Holubín, neboť četné odkazy na ní v knize upozorňují. Časový rozsah knihy a především pak retrospektivní způsob zvolený při psaní odkazů na předešlá období, poněkud snižuje plnou využitelnost těchto informací.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v březnu roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl II. CH – L, Praha 1949

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv Plzeň, Průvodce po archivních fondech, Svazek 3, Praha 1976

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka(y)
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zákoník zemský

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Úřední knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Osadní kronika osady Dolní Kramolín	1937 – 1938	K 1
---	-------------------------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Holubín
Značka archivního souboru:	AO Holubín
Časový rozsah:	1937 – 1938
Počet evidenčních jednotek:	1 (úřední kniha)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,04
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl